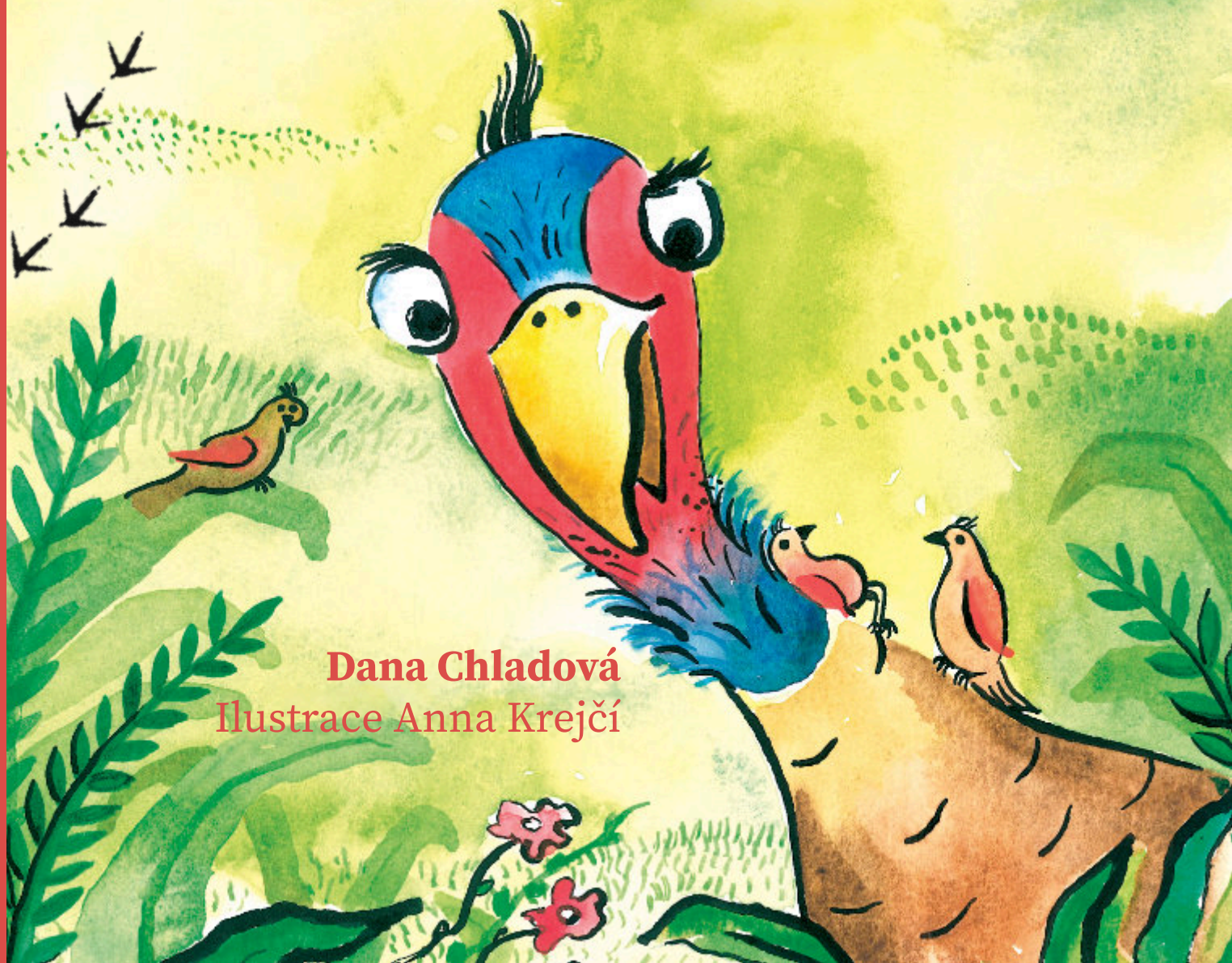

Dobrodružství bažanta Hrabálka

Dana Chladová

Ilustrace Anna Krejčí

Dobrodružství bažanta Hrabálka

Dana Chladová

Ilustrace Anna Krejčí

Dobrodružství bažanta Hrabálka

Text © Dana Chladová

Ilustrace © Anna Krejčí

1. vydání samonákladem v roce 2025, Březová. Počet stran 48.

Vytiskla PBtisk a.s., Dělostřelecká 344, 261 01 Příbram.

ISBN 978-80-11-07597-2

Malým i velkým pro radost

*Vybarvi si svého krabálka
a dovol mu provést
Tě touto knihou.*

Když jsme jeli na Šumavu za ovečkami, přes cestu nám přeběhl bažant – bylo to legrační, protože to vypadalo, jako kdyby se dlouho rozmýšlel a pak doslova přecupkal zprava doleva. Tehdy napadl nás s mou dcerou bažantí příběh...

Jupííí...

Pan Hrabálek se zas jako jindy poflakoval kolem cesty vedoucí k městu Kynšperku. Byl jarní den, sem tam se kolem prohnalo auto a slunce ho příjemně hrálo do zadních per. Měl už zase hlad a věděl, že na druhé straně za silnicí jsou zrovna vyrašené pupeny nízkých keřů, což byla pro něj ta největší dobrota.

I rozhodl se, že silnici přeběhne. Jenže takové přebíhání nebylo u Hrabálka jen tak. Začínalo vždy odpočítáváním, následovalo poskočení, zamávání křídly, rychlý vzlet na místě a teprve pak se mohlo vyrazit.

Tedy i tentokrát to Hrabálek udělal stejně a hned poté se rozběhl vpřed. Drápky lehce cvakaly o vyhřátý asfalt, zatímco pelášil na druhou stranu. Těsně u středové čáry na něj však probleskla světla příjíždějícího auta. Lekl se, až se mu oči nafoukly jako bubliny, nožky rozjely do stran a on, bažant to poněkud obtloustlý, se rozklepal jako sulc.

Co teď? Zpátky, nebo vpřed? Co mám dělat? Hlavu zasypalo milión otázek a jedno velké rozhodování. Hrabálek byl v koncích, činit rychlá rozhodnutí mu vážně nešlo.

Pak ale díky bohu haldu myšlenek rozrazila myšlenka největší, a to vzpomínka na vůni sladkých pupenů. Hlava ho v mžiku začala táhnout dopředu, krk se mu napínal, jen to tělo jako kdyby nestíhalo. Zamotané nohy se nehly z místa, a tak se Hrabálek náhle stal dlouhou bažantí špagetou, která se pořád natahovala a natahovala, až se pařáty odlepily od země a plesk, plácly Hrabálka přes zadek. Ta rána způsobila bažantí let v podobě oblouku a potom hups, přistání hlavou v pangejtu.

„Au, au, au,“ zanaříkal.

Okýnka auta značky Renault byla při jízdě pootevřená. Dvě ladné ručky v rytmu písně Taylor Swift mávly krajině na pozdrav a auto bylo rázem pryč. Zrovna když se Hrabálek postavil zpět na nohy, otřepal všechna péra a peříčka od prachu a hlíny, něco mu přelétlo těsně nad hlavou a škrtl o chocholku.

Z překvapení na chvíli i zapomněl na sladkou dobrotu, která by se mu jindy z hlavy jen tak nevytratila, a přemohla ho zvědavost. Okamžitě se vrhnul k tomu novému, co právě přistálo v jeho zorném poli.

Byla to věc placatá a bílá, která hned po tom, co se jí dotkl, udělala takový zvuk, jaký Hrabálek dosud neslyšel. Lekl se a přihrčil za vysokou travu, aby nebyl vidět. Jenže v ten moment foukl vítr a rozčesal jeho skryš tak dokonale, že si ho mohl každý hned prohlédnout!

Chtěl utéct, ale kam? Splašeně začal běhat zleva doprava a zprava doleva, u čehož pořád kontroloval tu podivnou věc, co mu chtěla ublížit. Pak ji ale vítr podebral znovu a odnesl úplně jiným směrem, což Hrabálka zmátlo. Že by ho ta věc ohrozit vůbec nechtěla?

Kousek papíru popoletěl ještě dál a tak ladně, že to Hrabálkovi nedalo a začal jej pronásledovat. Strašně obdivoval všechno, co umí létat. Chtěl tu věc mít, a tak se pro změnu rozběhl po poli a začal ji honit. Vyskakoval a otáčel se ve vzduchu jako vrtulka, až konečně jeho zobák udělal klap! *Kurá, mám to!* problesklo mu hlavou. Vítězoslavně poskakoval travou, šťastný jako pes, jenž se právě vyválel v čemsi, co hrozitánsky smrdí, ale on je za to děsně rád. Co to jen je, napadlo Hrabálka, když tu věc položil na zem a začal si ji prohlížet. *Aha, jen kloupý obrásek,* poznamenal si pro sebe zklamaně, *a já se lady za tím honím.* Už už chtěl odejít, když vtom ho něco zaujalo. Slovo, které tam zahlédl. *Lon-don.*